

Bevat:
De weg naar echt geluk
De juiste weg voor Jara
Mollige liefde

Wie ben je?

Omnibus

Als je leven verandert, weet je soms niet wat je moet doen. En, nog belangrijker, wie je zelf bent. De keuzes die je maakt, bepalen dan hoe je toekomst eruit komt te zien. In deze omnibus verkennen sterke vrouwen de mogelijkheden die het leven biedt, om uiteindelijk tot de juiste keuze te komen zodat ze gelukkig kunnen zijn.

Op weg naar echt geluk – Frederika Meerman

Patricia's leven verandert als de mannen in haar leven niet degenen zijn waar ze ze voor hield. Zal het haar lukken het verleden een plek te geven? En kan ze ooit nog iemand vertrouwen?

De juiste weg voor Jara - Margaretha Müller

Jara gaat studeren in Amsterdam. Ze maakt daar kennis met een geheel nieuwe wereld. Maar dan verandert haar leven in een nachtmerrie. Zal ze alsnog geluk vinden? Of brengt ze zichzelf en haar toekomst in gevaar?

Mollige liefde - Milou Bos

Lisa is te dik en wil afvallen. Als ze Henry ontmoet, een mollige jongen die ook wil afvallen, ontdekt ze dat de mensen zich anders kunnen voordoen dan ze in werkelijkheid zijn. Kan ze gelukkig worden?

ISBN 978-94-6260-232-8

9 789462 602328 >

Wie ben je?

Bevat de titels:

Op weg naar echt geluk

De juiste weg voor Jara

Mollige liefde

Uitgeverij De Rode Tulp

Dit is een omnibus. De personages en situaties in deze verhalen zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-232-8
NUR 344

© 2019 Uitgeverij De Rode Tulp, Amsterdam
Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel
www.uitgeverijderodetulp.nl
mail@uitgeverijderodetulp.nl

Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Rode Tulp
Omslagfoto: ©Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel
Op weg naar echt geluk: oorspronkelijke uitgave 2016, Uitgeverij De Rode Tulp
De juiste weg voor Jara: oorspronkelijke uitgave 2015, Uitgeverij De Rode Tulp
Mollige liefde: oorspronkelijke uitgave 2018, Uitgeverij De Rode Tulp

Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

Inhoudsopgave

<i>Op weg naar echt geluk</i> Frederika Meerman	6
<i>De juiste weg voor Jara</i> Margaretha Müller	120
<i>Mollige liefde</i> Milou Bos	259

Op weg naar echt geluk

Frederika Meerman

Patrica's leven verandert op slag als haar vader niet degene blijkt te zijn waar ze hem voor hield. Ze besluit zo snel mogelijk uit huis te gaan, en dat lukt als ze Rob ontmoet. Ze trouwen en krijgen kinderen, maar dan verongelukt Rob. Terwijl Patricia probeert het verdriet een plaatsje te geven, ontdekte ze dat Rob een heel andere man is dan ze gedacht had. Tot overmaat van ramp blijkt ook Robs vader niet degene te zijn die hij voorgaf te zijn. Patricia wil en kan geen mannen meer vertrouwen. Ze vindt dat ze beter af is zonder mannen in haar leven. Zal het haar lukken het verleden een plek te geven? En kan ze ooit nog iemand vertrouwen?

1

Patricia zat in de woonkeuken en keek naar haar moeder. Ze hadden net thee gedronken en Elsje, haar moeder, was bezig om het eten klaar te maken. Patricia maakte haar huiswerk. Het wilde niet erg vlotten en dat kwam omdat ze dacht aan het gesprek dat ze enige weken geleden met opa Piet had gehad op zijn boerderij. Ze dacht met vertedering aan opa Piet. Het was een schat, net als haar moeder.

“Patricia, wat denk je, zullen we vla of vruchtenyoghurt nemen als toetje?” vroeg Elsje.

Patricia werd uit haar overpeinzingen gewekt en hoorde alleen het woord vruchtenyoghurt.

“Vruchtenyoghurt is erg lekker.”

“Je hebt niet alles gehoord, denk ik,” zei Elsje. Ze glimlachte.

“Waar zat je met je gedachten?”

“Sorry mam, ik was inderdaad in gedachten. Het huiswerk wil niet zo lukken,” antwoordde Patricia. Ze kon haar moeder niet vertellen waar ze echt aan gedacht had. Haar moeder zou nooit iets van dat gesprek mogen weten, dat zou haar verdriet doen. Verdriet? Het zou haar leven kapot maken. Het zou haar wereld ineen doen storten. Ze zou van verdriet niet verder kunnen leven. En Patricia zou er alles aan doen om ervoor te zorgen dat haar moeder nooit verdriet zou hebben. Haar moeder was het liefste wezen dat ze kende. Het liefste en ook het meest simpele.

“Wil je nog eens zeggen wat je me vroeg, mam?”

“Ik vroeg: wat zullen we als toetje nemen: vla of vruchtenyoghurt?”

“Dan heb ik toch goed geantwoord want vandaag lijkt me vruchtenyoghurt het lekkerst,” antwoordde Patricia met een lach.

Elsje ging verder met het eten klaarmaken en Patricia met haar huiswerk, maar haar gedachten dwaalden steeds weer af naar haar opa Piet. Ze kon beter vanavond verder gaan met het huiswerk. Ze legde de boeken en schriften weg. “Mam, zal ik vast tafeldekken? Ik geloof dat ik papa al hoor aankomen.”

“Ja, doe dat maar. Papa zal wel eerst een pilsje willen drinken en daarna kunnen we aan tafel.”

Even later ging de keukendeur open en stapte Patrick naar binnen. “Dag schatten van me.” Patrick kuste zijn vrouw en daarna zijn dochter.

“Dag lieverd,” zei Elsje.

“Dag pap,” begroette Patricia haar vader.

Patricia en haar vader torenden ver boven Elsje uit. Ze waren beiden groot en knap. Elsje was erg klein en had een rond, lief gezicht met appeltjeswanges.

Elsje had zich weleens afgevraagd hoe het mogelijk was geweest dat zo’n grote, knappe man als Patrick met haar had willen trouwen. Ze had het hem gevraagd. Patrick had geantwoord dat dat kwam omdat ze zo lief en schattig was. Elsje vond dat moeilijk te geloven. Hoe dan ook, Elsje was dol- en dolgelukkig toen ze met Patrick trouwde en haar geluk was compleet toen Deborah geboren werd.

De dokter had kort na de geboorte gezegd dat er geen tweede kind meer mocht komen. De gezondheid van Elsje zou in gevaar kunnen komen. Elsje had het niet echt erg gevonden.

“Dan kan ik dit kind extra veel liefde geven, én mijn man,” had Elsje geantwoord met een stralende lach op haar gezicht. Deborah was al zes jaar toen bleek dat Elsje toch weer in

verwachting was. Wat de dokter niet verwacht had was dat de zwangerschap voorspoedig verliep. Zonder gevaar voor Elsjes gezondheid werd Patricia geboren.

Elsje was erg gelukkig dat haar een tweede kind werd geschonken, helemaal toen jaren later aan Deborah's leven een eind kwam door een afschuwelijk ongeluk.

Daarom was ze zielsgelukkig dat ze Patricia toch nog had gekregen.

Patricia was ontroostbaar geweest door het verlies van haar zus Deborah, maar Patrick had gezwegen.

Elsje dacht aan Deborah als een engel in de hemel. Op die manier kon ze er vrede mee hebben dat haar ene dochter bij Onze Lieve Heer was, en de andere in haar huis.

Patrick waste zijn handen en ging zitten. Het pilsje had Elsje al klaargezet. "Dank je wel schat, lekker," bedankte hij zijn vrouw. "Heb je je huiswerk al af, Patricia?"

"Nog niet helemaal, pap. Na het eten maak ik de rest af," antwoordde Patricia.

"Ja, doe dat. Ik hoop dat je eindrapport vol staat met hoge cijfers. Je hebt dan een mooie binnenkomer op de andere school. Weet je waar ik nu aan denk? Dat je binnenkort jarig bent en het de laatste verjaardag is die je op deze school zult vieren. Zullen we er een groot feest van maken? Alle klasgenoten kunnen we uitnodigen. Een tuinfeest lijkt me wel wat."

"Wat een leuk idee pap, dank je wel." Patricia hield van haar vader, maar sinds het bezoek aan opa Piet was ze hem toch anders gaan bekijken. Hoe dan ook: zijn idee om een tuinfeest te houden, was wel erg leuk.

"Mam, vind je dat ook goed?" vroeg Patricia. "En dan alle klasgenoten uitnodigen zoals papa zei." Patricia keek haar moeder verwachtingsvol aan.

"Lieverd, als papa dat voorstelt en jij het fijn vindt, dan zeg

ik 'ja'." Elsjes gezicht glansde bij het vooruitzicht van een tuinfeest. "We hebben genoeg tijd om alles voor te bereiden. Papa en jij kunnen de tuin inrichten en versieren en ik zorg wel voor het eten en drinken."

Elsje was een goede huisvrouw en een uitstekende kok. Het huishouden liep op rolletjes. Elsje was een perfecte, lieve, vrouw en moeder. Ze was alleen wat simpel. Dat ze dat was kwam doordat er bij haar geboorte iets mis was gegaan waardoor er te weinig zuurstof bij haar hersens was gekomen. Dat dit misgaan ook het leven van Alida, haar moeder, gekost had, was in en in triest geweest. De eerste jaren na de geboorte van Elisabeth was Piet Toornstra afwisselend verdrietig en gelukkig geweest. Hij werd verscheurd door verdriet dat hij zijn vrouw in het kraambad had moeten verliezen, maar als hij dan de kleine Elisabeth in z'n armen hield, was hij heel gelukkig. Het kleine meisje had hem telkens laten lachen op momenten dat hij het erg moeilijk had. Elisabeth was een schattige, maar kleine baby. Daarom was hij haar Elsje gaan noemen. Het was zijn zonnetje in huis. Hij had elke aangeboden hulp voor Elsje afgeslagen. Ze was zijn alles, hij wilde zelf voor haar zorgen en omdat hij boer was, kon dat want hij was immers thuis. Als het werk te veel was, nam hij een tijdelijke hulp in dienst zodat hij altijd tijd genoeg had voor Elsje.

Vroeger, lang geleden, voor Elsje er was geweest, was de boerderij zijn hele leven geweest en deed hij altijd al het werk zelf. Hij had nooit gedacht dat hij zou trouwen, laat staan dat hij vader zou worden. Maar toen hij op een dag Alida tegenkwam, was hij op slag verliefd. De liefde was wederzijds en ze trouwden zo snel als kon. Beiden waren niet zo jong meer en dan was het zonde om tijd verloren te laten gaan, hadden ze gezegd. Toen hun ook nog het geluk gegeven werd dat er een baby op komst was, voelden ze zich helemaal gezegend. Dat dit geluk zo wreed verstoord was door het verlies van

Alida, was bijna niet te verwerken voor Piet. Maar elke keer vulde zijn hart zich weer met geluk als hij zijn zonnetje, zijn Elsje, bij zich had.

Hoewel Piet wist dat ook zijn dochter eens verliefd zou worden en zou gaan trouwen, en hem dus zou verlaten, wist hij dat de band die ze hadden nooit verbroken zou worden. Hij zou er alles voor doen om ervoor te zorgen dat zijn Elsje altijd gelukkig zou zijn; alles.

Zo verstreken de jaren en Elsje werd volwassen. Van alle jongens in het dorp was er maar één waar ze mee wilde trouwen, en dat was Patrick. De eerste jaren wilde Patrick niets van haar weten, maar daarna zocht Patrick toch toenadering. Elsje was dolgelukkig. Ze kregen verkering.

Na een van de vele uitjes samen met Patrick kwam Elsje met extra blosjes op haar wangen thuis.

“Papa, Patrick wil met me trouwen,” zei Elsje op die avond nadat Patrick haar had thuisgebracht.

“Kind, wat heerlijk, dan wordt je wens vervuld,” zei Piet met tranen in z’n ogen.

“Papa, ik ben zo gelukkig! Maar waarom huil je?”

“Omdat ik zo blij voor je ben dat je gaat trouwen met de man van je dromen. Dit had mama moeten meemaken.”

“Mama weet het vast wel. Ze kijkt vanuit de hemel naar ons. Maar,” nu kwamen ook bij Elsje de tranen, “ik had natuurlijk veel liever gehad dat ze er bij geweest kon zijn.”

Piet omhelsde zijn dochter en kuste haar. “Ik wens je alle geluk van de wereld.” In die omhelzing bleven ze enige tijd staan.

Piet zond een gebed naar de hemel waarin hij vroeg: laat hij haar voor altijd gelukkig maken, ook als ik er niet meer ben.

En alsof er een ster naar beneden daalde, kreeg hij een goede ingeving. Dat stelde hem gerust. Hij zou iets gaan regelen.

Jaren later had hij zijn kleindochter gevraagd om naar hem toe te komen. Het gesprek dat ze toen hadden gehad, was het gene

waar Patricia steeds aan moest denken.

“Zullen we gaan eten?” vroeg Elsje.

“Graag, het ruikt heerlijk,” zei Patrick en ging zitten.

“Mam, wat kun je toch heerlijk koken. Het smaakt zalig. Je moet me het toch eens leren voor als ik ga trouwen. Je weet maar nooit wanneer ik verliefd word en als dat zo is wil ik ook wel gauw trouwen.”

“Je hebt gelijk. Als je verliefd bent moet je niet te lang wachten met trouwen. Dat deden papa en ik ook niet. We zijn vlug getrouwd. Ben je misschien al verliefd?” vroeg Elsje.

“Welnee, maar wat niet is kan komen en wanneer weet niemand,” antwoordde Patricia.

2

Het werd zomer en de examens waren achter de rug. Patricia had prachtige cijfers op haar rapport. “Wat heerlijk dat je zulke mooie cijfers op je eindrapport hebt behaald. Nu gaan we je verjaardagsfeest voorbereiden,” zei Elsje. Ze gaf haar dochter een knuffel. “Ik ben trots op je dat je zo’n mooie cijferlijst hebt. Al weet ik wel dat je een goed stel hersens hebt, net als je vader, toch moet je je best doen voor die mooie cijfers.”

Elsje wist heel goed dat haar man en dochter beiden veel meer verstand hadden dan zij, zoals ze dat noemde. Ze wist ook dat beiden veel van haar hielden en er nooit een punt van maakten als ze iets niet begreep. Ze legden het dan nog een keer uit.

“Ik hoor je vader, hij zal er ook blij mee zijn.”

Even later stapte Patrick de woonkeuken binnen en begroette zijn vrouw en dochter.

“Pap, wil je mijn rapport zien? Mama is trots op me,” zei Patricia.

“Nou, als ze alleen trots op je is om je mooie rapport, dan is het niet zo best,” zei Patrick met een lach. Onderwijl bekeek hij het rapport. “Het is prachtig, beter kan niet. Tijd om feest te gaan vieren!” Hij kuste zijn dochter.

“We zullen het toch eerst moeten voorbereiden. Werk aan de winkel!”

“Laten we eerst maar gaan eten. Daarna kunnen we de werkzaamheden voor het feest bespreken,” zei Elsje.

“Ik kan wel alvast op zolder kijken of we nog feestslingers en

andere dingen hebben voor een feest,” zei Patricia’s vader.
“Dat is goed, maar laten we nu eerst gaan eten, anders wordt het koud,” zei Elsje.

De volgende middag ging Patricia naar zolder.

Er lagen veel dozen met allerlei spullen. Uit één van de dozen stak de arm van een pop. Patricia maakte de doos open en zag dat er nog meer poppen in zaten. Patricia bekeek ze allemaal en zette ze op de grond. Het was zo schattig: alle poppen op een rij. Na een tijdje stopte ze alle poppen weer in de doos.

Er was ook een doos met beren en aapjes. Het was vertederend. Ze ging verder op zoek naar artikelen voor een feestje. Doos na doos bekeek ze. De meeste waren gevuld met lappen en prullaria. Eindelijk zag ze enige slingers en wat vlaggetjes. Ook zaten er wat feesthoedjes in de doos. Patricia bracht de doos naar de zoldertrap. Al was het niet genoeg, het was wel te gebruiken.

Wat is het leuk om te snuffelen op zolder, dacht ze. Ik ben benieuwd wat er in de kasten zit.

Eén voor één opende ze de kasten. Ze vond er oude lakens, oude tassen, wat boeken en prenten.

Patricia pakte wat boeken en bladerde er enige door. Bij het zien van het laatste, schrok ze. Het was geschreven tekst, niet gedrukt. Het was van Deborah. Het was een dagboek.

Patricia aarzelde. Ze wilde het lezen, maar ze wist dat dat niet hoorde. Maar Deborah was er niet meer, die was verongelukt.

Patricia begon te lezen en te lezen en gooide ineens het dagboek weg. Dat kon toch niet? Deborah, verkracht?

Misbruikt? Door wie? ‘De man die mij elke keer zo vreemd aankeek’. De rest was onleesbaar. Patricia raapte het dagboek op en las verder: ‘Maar zo hoort een man zijn dochter niet te bekijken’.

Patricia keek verdwaasd voor zich uit. Ze durfde niet verder te gaan, maar ze wilde toch. 'Die lieve mama mag dit nóóit weten'. Iets verder las ze: 'Ik moet weg gaan'.

Patricia kon niet eens huilen, ze was té ontdaan. Ze stopte het dagboek onder in de kast in een lade. Ze haalde de doos weg van de trap en schoof die in een hoek. Daarna liep ze naar haar kamer, en nam een eindeloos lange douche die haar tranen wegspoelde.

3

Ruim een week later was het zover; het feest kon beginnen. De tuin was omgetoverd in een feestlocatie en op het terras stonden tafels met allerlei heerlijke hapjes en drankjes klaar voor de gasten. Het pronkstuk op de middelste tafel was een grote verjaardagstaart.

“Mam, dank je wel voor alles en voor die prachtige taart.”

Patricia omhelsde en kustte haar moeder.

“Wat ben je toch een lieve moeder. Ik hoop dat jij ook veel plezier hebt op het feest.”

“Vast wel. Voor mij is het al genieten als ik zie dat jij je vermaakt. Ga je nu omkleden dan ben je op tijd klaar vóór de gasten komen.”

Patricia ging naar boven om zich om te kleden. Nadat ze haar feestkleding had aangetrokken, ging ze voor de spiegel staan en bekeek zichzelf. Ze vond dat ze er mooi en feestelijk uitzag. Haar ouders die haar de trap af zagen dalen, keken vol trots naar haar. Ze waren er trots op dat deze mooie, jonge vrouw hun dochter was.

“Wat zie je er mooi uit, lieve kind,” zei Elsje. Haar ogen keken vol liefde naar haar dochter.

“Prachtig ben je,” zei Patrick.

Patricia zag in zijn blik iets dat ze nog nooit eerder gezien had. Wat was dat? Tijd om erover na te denken had ze niet want de eerste gasten kwamen al binnen, of beter gezegd: achterom. Iedereen liep altijd achterom. Dat kon in een dorp waar men

meestal een tuin rondom het huis had. Het huis van Patrick, Elsje en Patricia had een grote tuin rondom én een groot stuk grond erbij.

Piet Toornstra had voor zijn zonnetje en haar man een huis laten bouwen en hij vond dat er een tuin rondom én een groot stuk grond bij hoorde.

De gasten die dus achterom kwamen, keken hun ogen uit. De tuin was omgetoverd in een sprookjesachtig tafereel. Alle gasten die arriveerden, keken daarom eerst bewonderend de tuin rond voor ze Patricia feliciteerden en een cadeau overhandigden.

Elsje had uit voorzorg een extra tafel neergezet. Er stond niets op, maar al snel was de tafel overladen met cadeaus. Elsje had een vooruitziende blik gehad en was blij dat ze die lege tafel had klaargezet.

Het werd een grandioos feest en nog weken daarna werd er in het dorp over gesproken.

Op haar verjaardagsfeest had Patricia veel boeken gekregen, want iedereen wist dat ze van lezen hield. Zo, al lezend, bracht ze dus de eerste dagen na het feest door.

De ongewone blik in Patricks ogen was ze allang vergeten, maar op een nacht werd ze er ruw aan herinnerd en begreep ze die blik. Ze werd wakker doordat iemand haar mond dichthield, haar pyjama wegtrok en haar verkrachtte. Het was haar vader!

Ze vocht om onder zijn lichaam uit te komen en onderwijl probeerde ze te gillen om hulp. Geen van beiden lukte. In wilde woede moest ze ondergaan wat hij wilde. Haar wereld stortte in, helemaal toen haar vader haar toe siste: "Je weet dat als je dit aan je moeder vertelt, dat haar wereld dan instort. Dan gaat ze dood van verdriet. Haar simpele zielenleven kan dit niet

verwerken. Je moeder adoreert me. En opa Piet gaat dan ook dood van verdriet. Dus als je dat op je geweten wilt hebben, moet je het je moeder vertellen. Als je zwijgt blijft iedereen gelukkig.” Hij wist dat Patricia haar mond zou houden omdat ze haar moeder en opa Piet niet diep ongelukkig wilde maken. Hij wist dat deze twee mensen de belangrijkste mensen voor Patricia waren, de mensen waar ze het meest van hield. Even later was hij verdwenen.

Patricia was kapot. Als een triest hoopje bleef ze op bed liggen. Haar vader, die ze altijd als een veilig baken beschouwd had, als een man, een mens, die je volledig vertrouwen kon, had haar dit aangedaan! Ze kon hem nooit meer vertrouwen. Opa Piet was de enige man die ze vertrouwen kon, die ze dit vertellen kon... Oh nee, want dan zou hij verhaal gaan halen bij haar vader en dan zou mama.... Dikke tranen van onmacht van ellende rolde over haar wangen. Hoe kon iemand een ander zoiets aandoen? Zijn eigen kind?

Ze voelde zich zo ellendig, zo triest, zo vies. Ze zou toch niet in verwachting zijn? Wat moest ze doen? Haar gedachten tolden rond terwijl de tranen over haar wangen liepen in een niet te stuiten stroom.

Ze wist dat er een morning-afterpil bestond. Maar naar hun huisarts gaan kon niet, die kon ze het niet vertellen. Een klasgenoot of een jongen uit het dorp de schuld geven, wilde ze zeker niet. Ze zou morgenochtend naar de stad gaan en daar een dokter opzoeken of een ziekenhuis. Daar zouden ze haar wel willen helpen.

Mama zou het vast gek vinden dat ze ineens naar de stad ging. Als ze nu meteen in de stad een cadeau voor mama zou gaan kopen om haar te bedanken voor al het heerlijke eten en de verjaardagstaart op haar verjaardagsfeest, zou mama het niet gek vinden dat ze naar de stad was gegaan. Ze kon moeilijk de echte reden vertellen.

Kortgeleden had ze mama nog gevraagd om haar te leren koken voor als ze verliefd werd en ging trouwen. Die rotzak, die ellendeling had haar ook dat ontnomen; haar eerste stappen op liefdesgebied wat vrijen betreft. In de gelovige gemeente waarin ze woonden werd er niet gevrijd vóór het huwelijk. Het had haar zo mooi geleken om samen met haar geliefde, voor het eerst... Een flinke huilbui brak los.

Ze voelde zich afschuwelijk, misbruikt, vies en kwaad. Zo vreselijk kwaad. Wat een schoft! En met hem moest ze onder één dak wonen? Ze ging het huis uit! Oh nee, dat zou mama nooit begrijpen want die zou denken dat ze van haar weg wilde. Wat moest ze doen? Deborah had in haar dagboek ook geschreven dat ze weg moest gaan!

Ineens wist ze het, ze zou zo gauw mogelijk gaan trouwen, dan kon ze weg van hier, weg van die... Hij had haar leven verpest. Hoe kon hij?

Ineens moest ze overgeven. Ze liep naar de douche en gaf over. Wat een geluk dat ze een eigen douche bij haar kamer had. Als ze naar de badkamer had moeten gaan was haar moeder wakker geworden. Haar moeder... Patricia spugde opnieuw.

Nadat ze niet meer spugen kon, waste ze haar gezicht en...

Ze gruwde toen ze zich waste, daar waar haar vader... Weer kwamen de tranen. Papa, waarom deed je dit? Waarom? Ik ben toch jouw kleine meisje, jouw dochter? Die doe je zo iets toch niet aan? Ik kan je nooit meer 'papa' noemen. Dat vertrouwde woordje: papa. Je bent mijn verwekker, niets meer. Je bent een schoft. Ik mag mama niets hiervan laten merken en dat zal moeilijk genoeg zijn. Maar één ding is zeker: ik noem je nooit meer papa.

Ze pakte een glas water en ging op bed zitten, op het voeteinde. Ze dronk met kleine slokjes het glas leeg. Ineens sprong ze van het bed af. Daar op die lakens, daar... Ze rilde. Ze ging op de grond zitten en hilde weer.

Na enige minuten werd ze koud. Ze wilde naar bed, maar ze wilde niet...

Al was Patricia kapot van wat haar vader haar had aangedaan, ze was ook een nuchter meisje. Resoluut trok ze het dekbed en de lakens van het bed. Ze gooide alles in de wasmand die in de badkamer stond. Ze draaide de matras om, gooide het kussen in de wasmand, pakte het extra kussen dat in de kast lag, pakte schone lakens en maakte het bed op.

Voor zekerheid zette ze de wekker, al verwachtte ze niet dat ze zou kunnen slapen.

Toch lukte het haar enige uren te slapen voor ze wakker werd van het zoemende geluid.

Heel vroeg verliet ze het huis. Ze had een briefje voor haar moeder neergelegd met de mededeling dat ze enige boodschappen moest doen en dat ze voor het middageten thuis zou zijn.

Ze nam de bus naar de stad van half acht. Ze zou dan tussen half negen en negen uur in het ziekenhuis zijn. Daarna had ze tijd genoeg om iets moois voor haar moeder te kopen en om op tijd voor het middageten thuis te zijn.

Ze werd zenuwachtig bij de gedachte wat men haar zou vragen. Het ging immers niet om een broodje kaas.

Nadat ze zich bij de balie gemeld had, moest ze in de wachtruimte wachten tot ze geroepen werd. Ze was bang geweest dat de receptioniste haar raar aan zou kijken als ze zou zeggen waar ze voor kwam, maar dat was gelukkig niet zo.

Al gauw kwam dokter Boekema, een vrouwelijke arts, haar halen. Ze liepen naar een spreekkamer.

Haar vriendelijk gezicht deed Patricia denken aan haar moeder en ineens drupten de tranen over haar wangen.

“Ach meiske toch, kom gauw binnen en ga zitten. Wil je

iets drinken?” Dokter Boekema sloot de deur en schonk een glas water in. “Wil je het mij vertellen? Hoe en door wie het gebeurd is? Want dat je voor de morning-afterpil komt, weet ik al.”

Patricia barstte in tranen uit.

Dokter Boekema wachtte geduldig tot Patricia tot bedaren kwam. “Wil je een kopje thee?”

Patricia knikte, een vaag lachje verscheen op haar gezicht.

De dokter stond op en zei: “Ik kom zo terug.”

Even later kwam ze terug met een blad en daarop twee kopjes thee. Dokter Boekema reikte Patricia een kopje aan.

Ze begon te drinken en na een paar slokjes zei Patricia: “Het is zo erg, ik durf het niet te zeggen en als ik het vertel ben ik bang dat ik anderen doodongelukkig maak. Ik ben het al. Hij heeft mijn leven verpest, hij die ik vertrouwde, hij die...”

Dokter Boekema had vaker dit soort situaties meegemaakt.

“Heb je aangifte gedaan? Verkrachting is strafbaar.”

Patricia werd bleek en schudde dan haar hoofd.

“Je hoeft geen aangifte te doen, maar het is wel aan te raden.

Anders kan hij nooit vervolgd worden.”

Patricia schudde haar hoofd.

“Denk erover na. Je kunt het altijd later nog doen. Over de morning-afterpil hoeft je je geen zorgen te maken; die krijg je. Hier is het recept. Het is ook te verkrijgen bij de drogisterij en de apotheek, zonder recept. Maar, wat je ook doet, het is goed om er met iemand over te praten; je moeder, je oma, een vriendin.”

Toen Patricia bij het woord moeder opnieuw begon te huilen, wist dokter Boekema genoeg.

Maar het was aan Patricia wat ze er verder mee deed.

Na een minuutje droogde Patricia haar tranen.

“Hier, neem nog een slokje water, dat is lekker na de warme thee.” De dokter reikte haar het glas water aan. “Lieve kind,

probeer wat afleiding te zoeken als je er verder niets mee doen wilt. En als je er alsnog over wilt praten; je bent altijd welkom hier. Je kunt ook altijd bij deze adressen terecht,” zei terwijl ze een foldertje uit een lade pakte en die aan Patricia gaf.

“Dank u wel voor alles,” zei Patricia terwijl ze het foldertje aannam. “Ik wilde voor mijn moeder iets moois kopen. Ze is zo’n lieverd. Dat is een beetje afleiding. Weet u misschien een cadeauwinkel? Ik heb niet zoveel tijd meer. Ik heb beloofd voor het middageten thuis te zijn en het duurt bijna anderhalf uur voor ik thuis ben. Dit ziekenhuis ligt net aan de andere kant van de stad, dus voor ik weer op de juiste bus kan stappen die mij naar huis brengt, duurt het even.”

“Ja, ik weet een winkel waar ze in alle prijzen iets moois hebben. Ik teken een plattegrondje voor je, dan kan het niet missen en ben je op tijd thuis.” De dokter tekende snel iets op papier.

“Dank u wel, voor het plattegrondje en voor alles.” Patricia sloeg haar armen om de dokter en gaf haar een kus. Het verraste de dokter en ze beantwoordde de knuffel.

Ze opende de deur voor Patricia.

Patricia liep de gang in en zwaaide naar de dokter. Dokter Boekema zwaaide terug en zei heel zachtjes: ‘De vuile schoft, om zo’n lief kind te pakken, ze moesten de kerels die dit doen, castreren!’”